

„Dievo vaikų atsivertimas“

Šv. Chosemarija paskelbė šią homiliją per 1952 m. Gavėnią. Ji atspausdinta knygoje „Kristus eina pro šalį.“

2024-02-12

Prasidėjo Gavėnia: atgailos, apsivalymo ir atsivertimo metas. Atsivertimas nėra lengvas uždavinys, bet ir pati krikščionybė nėra lengvas kelias. Neužtenka, metams bėgant, tik lankytis Bažnyčioje. Turbūt kiekvienas krikščionis prisimena savo išskirtinį pirmąjį atsivertimą,

kai aiškiai suprato visa, ko iš jo prašo Viešpats. Šis pirmasis atsivertimas yra labai reikšmingas, bet vėlesni atsivertimai būna ir sunkesni, ir gal net svarbesni. Kad palengvintume malonės veikimą per šiuos vėlesnius atsivertimus, turime išlaikyti savo sielą jauną, šauktis Viešpaties, mokėti Jo klausytis ir, supratę, kas buvo ne taip, prašyti atleidimo.

Invocabit me et ego exaudiam eum – skaitome šio sekmadienio liturgijoje¹: kas manęs šauksis, jo išklausysiu, sako Viešpats. Apmąstykite nuostabų Dievo rūpinimąsi mumis: Jis visuomet pasirengęs mus išklausyti, Jis nuolat budi laukdamas žmogaus žodžio. Jis girdi mus visada, tačiau ypač dabar, kai mūsų širdys gerai pasirengė ir apsisprendė apsivalyti. Jis girdi mus. Jis neatstumia „gaudžios ir nuolankios širdies“² prašymo.

Viešpats klausosi mūsų, kad galėtų įsikišti, įžengti į mūsų gyvenimą, kad išvaduoėtų mus nuo blogio ir pripildytų gėrio. *Eripiam eum et glorificabo eum*³, išgelbėsiu jį ir jam garbę suteiksiu – sako Jis apie žmogų. Taigi turime tikėtis garbės. Čia vėl kalbame apie mūsų vidinį dvasinį gyvenimą. Šios šlovės viltis stiprina mūsų tikėjimą, puoselėja mūsų meilę. Taip ima veikti trys teologinės dorybės, dieviškosios dorybės, kurios daro mus panašius į Tėvą Dievą.

Kaip dar geriau pradėti Gavėnią? Atnaujinkime tikėjimą, viltį ir dieviškąją meilę. Iš šių dorybių kyla atgailos dvasia ir troškimas apsivalyti. Gavėnia – tai ne tik proga sustiprinti išorinę apsimarinimo praktiką. Jeigu taip manytume, neįvertintume gilesnės krikščioniškojo gyvenimo reikšmės, nes juk šios išorinės pratybos, dar kartą sakau, yra tikėjimo, vilties ir meilės vaisiai.

Rizikingas krikščionio saugumas

*Qui habitat in adiutorio Altissimi, in protectione Dei coeli commorabitur*⁴ – gyventi Dievo globoje, gyventi su Dievu. Štai tas rizikingas krikščionio saugumas. Turime būti įsitikinę, kad Dievas girdi mus, kad Jis mumis rūpinasi: šitaip mūsų širdys prisipildys ramybės. Tačiau gyvenimas su Dievu, be abejonės, yra rizikingas, nes Viešpats niekuo nesidalins. Jis nori visko. Ir jeigu mes truputį daugiau prisiartiname prie Jo, tai reiškia, jog turime būti pasirengę iš naujo atsiversti, iš naujo pasitaisyti, įdėmiau klausytis Jo įkvėpimų – tų šventų troškimų, kuriuos Jis žadina mūsų sielose. Ir šiuos įkvėpimus turime įgyvendinti.

Nuo pirmojo sąmoningo
apsisprendimo nuosekliai sekti
Kristaus mokymu tikriausiai gerokai
pažengėme ištikimybės Jo žodžiui

keliu. Ir vis dėlto dar daug ką reikia padaryti. Ar ne tiesa, jog turime dar tiek daug puikybės? Be abejonės, reikia keistis, tapti ištikimesniais ir nuolankesniais, kad pasidarytume ne tokie savanaudiški ir leistume mumyse augti Kristui, nes *illum oportet crescere, me autem minui*⁵ – Jam skirta augti, o man – mažėti.

Tiesiog negalime sustoti. Privalome žengti vis pirmyn į tikslą, kurį nurodė šventasis Paulius: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus.“⁶ Siekiame aukšto ir labai kilnaus dalyko – šventumo, susitapatinimo su Kristumi. Tačiau juk ir nėra kito kelio mums įaugti į dieviškąjį gyvenimą, per Krikštą Dievo pasėtą mūsų sielose. Judėti į priekį – tai augti šventumu. O eiti atgal – tai atsisakyti krikščioniškojo gyvenimo plėtros. Dievo meilės ugnį reikia kurstyti. Ji turi augti ir ryškėti kasdien, vis labiau įsišaknydama mūsų sielose. Ši ugnis turi sudeginti

daugelį dalykų. Jeigu jos
nepakurstysime, ji ims gesti.

Prisiminkime, ką pasakė šventasis
Augustinas: „Jeigu sakysi „gana“, jau
esi prapuolęs. Visada siek daugiau,
ženk pirmyn, nenustok ėjęs.

Nepasilik toje pačioje vietoje, neik
atgal, nepasuk iš kelio.“⁷

Gavėnia suteikia progą savęs klausti:
ar augs mano ištikimybė Kristui? Ar
stiprėja mano šventumo troškimas?
Ar kilniai apaštalauju kasdieniniame
gyvenime, darbe tarp savo kolegų?

Kiekvienas nebyliai sau atsakykime į
šiuos klausimus. Tada pamatysime,
jog reikia vėl keistis tam, kad
mumyse visiškai apsigyventų Kristus,
kad Jėzaus atvaizdas aiškiau
atsispindėtų mūsų elgesyje.

„Jei kas nori eiti paskui mane,
teišsižada pats savęs, teneša
(kasdien) savo kryžių ir teseka
manimi.“⁸ Kristus mums vis kartoja

šnabždėdamas į ausį: likite su kryžiumi kiekvieną dieną. „Ne tik persekiojimų metu arba esant progai būti kankiniais, – rašo šventasis Jeronimas, – bet visomis aplinkybėmis, kad ir ką bedarytumėte, apie ką begalvotumėte, ką besakytumėte, paneikite, kuo buvote, ir pripažinkite, kuo dabar esate – ogi atgimę Kristuje.“⁹ _

Ši mintis yra kitų panašių šventojo Pauliaus žodžių atgarsis: „Juk kadaise jūs buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės kaip šviesos vaikai. O šviesos vaisiai reiškiasi visokeriopu gerumu, teisumu ir tiesa. Ištirkite, kas patinka Viešpačiui.“¹⁰ _

Atsivertimas gali įvykti staiga, o šventumas – tai viso gyvenimo uždavinys. Dieviškosios meilės sėkla, Dievo pasėta mūsų sielose, veržiasi augti, siekia įsikūnyti veiksmais,

duoti vaisių, kurie kiekvienu metu patiktų Dievui. Dėl to yra labai svarbu, kad būtume pasirengę visa pradėti iš naujo ir bet kuriomis gyvenimo aplinkybėmis regėti šviesą, šią savo pirmojo atsivertimo paskatą. Todėl ir turime rengtis, giliai tyrinėdami savo sąžinę, prašydami Viešpatį pagalbos geriau pažinti Jį ir save. Nėra kito kelio, jeigu vėl norime atsiversti.

Palankus metas

*Exhortamur ne in vacuum gratiam Dei recipiatis*¹¹ – norime jus įspėti: neimkite Dievo malonės veltui! Per šią Gavėnią mūsų sielose dieviškoji malonė gali išaugti, jeigu tik neužversime jai širdies durų. Turime būti tinkamai nusiteikę, iš tiesų norėti pasikeisti ir nežaisti su Dievo malone.

Nemėgstu kalbėti apie baimę, nes krikščionį skatina Dievo meilė, kurią

mums parodė Kristus ir kuri moko mylėti visus žmones ir visa, kas sukurta. Tačiau reikia rimtai kalbėti apie atsakomybę. „Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas“¹², – įspėja mus apaštalas Paulius.

Turime apsispręsti. Neišeina deginti dviejų žvakių, kaip, liaudiškai tariant, esame linkę daryti: vieną šventajam Mykolui, kitą – velniui. Žvakę, deginamą velniui, reikia užpūsti: savo gyvenimu turime visiškai atsiduoti Dievo tarnybai. Jeigu mūsų noras šventėti nuoširdus, jeigu pakankamai nuolankiai atsiduodame į Dievo rankas, judėsime pirmyn, nes Dievas visuomet pasirengęs suteikti savo malonę, ypač šiuo metu. Malonę iš naujo atsiversti ir sustiprinti krikščioniškąjį gyvenimą. Negalime žvelgti į šią Gavėnią vien kaip į eilinį liturginį ciklą. Tai unikalus dieviškosios pagalbos laikas: turime ją priimti. Jėzus eina pro šalį ir tikisi

esminio mūsų pasikeitimo būtent šiandien, būtent dabar.

*Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis*¹³ – štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena. Vėl girdime gerąjį Ganytoją švelniai mus kviečiantį: *Ego vocavi te nomine tuo.*¹⁴ Kiekvieną iš mūsų Jis šaukia vardu. Taip kreipiasi tik tie, kurie labai myli. Jėzaus švelnumas mums yra nenusakomas žodžiais.

Kartu pagalvokime apie Jėzaus meilės mums stebuklą. Viešpats ateina mūsų pasitikti, Jis laukia mūsų taip, kad negalime Jo nepamatyti. Jis pašaukia kiekvieną asmeniškai. Jis kalba apie mūsų reikalus, kurie taip pat yra ir Jo reikalai. Jis žadina mūsų sąžinę atgailauti ir dosniai atveria ją, įspausdamas sielose ištikimybės troškimą bei norą būti Jo mokiniais. Pakanka išgirsti šiuos nuoširdžius malonės žodžius, skambančius kaip mylintis priekaištas, kad iškart

suprastume, jog Viešpats nepamiršo mūsų per visą tą laiką, kai dėl savo kaltės į Jį nekreipėme dėmesio.

Kristus myli mus visus neišsemiamu Jo dieviškosios širdies švelnumu.

Žiūrėkite, kaip atkakliai Jis kartoja:

„Aš išklausiau tavęs priimtinu metu, aš tau pagelbėjau išganymo dieną.“¹⁵

Kadangi Jis šaukia tave, pažada tau šlovę, savo meilę ir tau ją atiduoda tinkamu metu, tai susimąstyk ir tu.

Ką duosi Viešpačiui? Kaip tu rengiesi atsiliepti? Kaip atsiliepsi į šią išeinančią mūsų pasitikti Jėzaus meilę?

Ecce nunc dies salutis – išsigelbėjimo diena yra čia pat. Mus pasiekė gerojo Ganytojo kvietimas: *ego vocavi te nomine tuo* – pašaukiau tave vardu.

Kadangi už meilę atsilyginama meile, turime atsiliepti: *ecce ego quia vocasti me*¹⁶ – štai aš, nes mane pašaukei. Nutariau neleisti šiai Gavėniai išnykti tarsi lietaus lašams

ant akmenų, nepaliekant jokio pėdsako. Leisiuosi jos permerkiamas ir perkeičiamas. Atsiversiu, vėl kreipsiuosi į Viešpatį ir mylėsiu Jį taip, kaip Jis nori būti mylimas.

„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu.“¹⁷ — Šventasis Augustinas komentuoja: „Ar dar lieka tavo širdyje vietos savimeilei? Kas lieka iš jūsų sielos, iš jūsų proto? Viešpats reikalauja visko. Tas, kuris tave sukūrė, reikalauja atsiduoti visiškai.“¹⁸ —

60 Po tokio meilės patvirtinimo turime elgtis kaip mylintys Dievą. *In omnibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros*¹⁹ — visa kuo pasirodykime Viešpaties tarnai. Jeigu atsiduosi taip, kaip Jis nori, malonė perkeis tavo profesinį elgesį, darbą, pastangas sudievinėti žmogiškuosius dalykus – tiek didelius, tiek mažus. Meilė viskam suteiks naują matmenį.

Tačiau atminkime, kad būti Dievo tarnais nėra lengvas dalykas. Šio sekmadienio Mišių tekste – šventojo Pauliaus laiške sakoma, kad nepamirštume sunkumų, kad visu kuo pasirodytume „Dievo tarnai, didžiai kantrūs sielvartuose, negandose, suspaudimuose, plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, budėjimuose, badavimuose; pasirodytume tyrumu, išmintimi, pakantumu, gerumu, Šventąja Dvasia, neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jėga“²⁰.

Veikdami įvairiose situacijose turime elgtis kaip Dievo tarnai, žinodami, jog Viešpats yra su mumis, kad esame Jo vaikai. Turime įsisąmoninti šį dieviškąjį mūsų gyvenimo pamatą ir pagal jį elgtis.

Šie apaštalo žodžiai turėtų džiuginti, nes jie yra jūsų – paprastų krikščionių – pašaukimo

patvirtinimas. Krikščionių,
gyvenančių pasaulio kūryje su
kitais sau lygiais žmonėmis,
besidalijančių troškimais,
džiaugsmais ir rūpesčiais. Visa tai ir
yra dieviškasis kelias. O Dievas jūsų
prašo visuomet elgtis taip, kaip dera
Jo vaikams ir tarnams.

Paprastos gyvenimo aplinkybės taps
dievišku keliu, jeigu iš tiesų
pasikeisime, jeigu atsiduosime.
Šventasis Paulius taip pat kalba
grėsmingais žodžiais. Jis įspėja, kad
krikščionio gyvenimas bus sunkus,
pilnas rizikos ir nuolatinės įtampos.
O kaip iškraipydavo krikščionybę tie,
kurie mėgindavo iš jos padaryti tik
patogų kelią! Bet lygiai taip pat
nukryptume nuo tiesos, jeigu
galvotume, kad šis gilus bei rimtas
gyvenimas, realiai apimantis visus
žmogiškosios egzistencijos
sunkumus, tėra tik sielvartas,
priespaulda arba baimė.

Krikščionis yra realistas. Antgamtinis ir žmogiškasis realizmas padeda priimti visas gyvenimo ypatybes: liūdesį ir džiaugsmą, savo ir kitų žmonių kančias, tikrumą ir abejones, dosnumą ir polinkį į savanaudiškumą. Visa tai patirdamas krikščionis remiasi žmogiška pilnatve ir iš Dievo gaunama tvirtybe.

Kristaus gundymai

Gavėnia primena tas keturiasdešimt dienų, kurias Jėzus praleido dykumoje rengdamasis skelbti savo mokymą. Šio mokymo kulminacija yra Kryžius ir Velykų triumfas. Keturiasdešimt maldos ir atgailos dienų. Jų pabaigoje iškyla Kristaus gundymo scena, kurią šiandien apmąstyti siūlo Mišių Evangelija²¹. Ši scena yra kupina paslapties, kurios žmogus negali tikėtis atskleisti: Dievas leidžiasi gundomas, Jis leidžia veikti piktajam. Prašykime Viešpaties

padėti suprasti, ko esame mokomi. Jėzus Kristus gundomas. Tradiciškai į Kristaus išmėginimus žvelgiama taip: mūsų Viešpats atėjo visur ir visada būti pavyzdžiu, norėjo taip pat patirti gundymus. Taip ir yra, nes Kristus yra tobulas žmogus, viskuo, išskyrus nuodėmę, panašus į mus²². Po keturiasdešimties dienų pasninko, galbūt be jokio kito valgio, išskyrus žolės ir šaknis, su truputėliu vandens Jis jaučiasi alkanas. Jis iš tiesų buvo alkanas, kaip būtų buvęs bet kuris kitas iš mūsų. Ir kai velnias pasiūlo akmenis paversti duona, Jis ne tik atsisako maisto, kurio reikalauja kūnas, bet taip pat atmeta ir dar didesnę gundymą: pasinaudoti dieviškąja galia, kad – jeigu galima taip pasakyti – susitvarkytų savo asmeninius reikalus.

Jūs tikriausiai jau pastebėjote, kad visose Evangelijose Jėzus nedaro stebuklų tik dėl savęs. Jis paverčia vandenį vynu vestuvių svečiams

Kanoje²³; Jis padaugina duoną ir žuvį, kad pamaitintų išalkusią minią²⁴. Tačiau metai po metų Jis pelnosi duoną savo darbu. O vėliau, keliaudamas po Izraelio žemę, Jis pragyvena iš savo sekėjų paramos²⁵.

Šventasis Jonas pasakoja, kaip po ilgos kelionės Jėzus, atvykęs prie Sicharo šulinio, pasiuntė mokinius į miestą nupirkti maisto. Pamatęs ateinančią samarietę, Jis paprašė vandens, nes pats neturėjo kuo pasisemti²⁶. Jo kūnas išsekęs kelionėje, Jis yra išvargęs. Kitais kartais norėdamas atgauti jėgas Jėzus pamiegodavo²⁷. Koks mūsų Viešpaties kilnumas taip nusižeminti ir visiškai prisiimti žmogiškąją būklę! Jis nesinaudoja dieviškąja galia, kad išvengtų sunkumų ar būtinybės stengtis. Jis moko mus būti tvirtus, mylėti darbą, kilniai vertinti žmogiškąjį ir dieviškąjį atsidavimą, jo pasekmių svarbą.

Per antrąją gundymą, kai velnias įkalbinėja šokti nuo šventyklos stogo viršūnės, Kristus vėl atmeta pasiūlymą pasinaudoti dieviškąja galia. Kristus neieško tuščios garbės, nerengia pigaus spektaklio ir vengia žmogiškosios komedijos Dievo sąskaita, kad pademonstruotų savo šaunumą. Jėzus Kristus tenori išpildyti savo Tėvo valią, neužbėgdamas už akių Dievo planams, nesistengdamas priartinti stebuklų laiko. Jis paprasčiausiai eina žmogui sunkiu taku, virstančiu mieluojų kryžiaus keliu.

Labai panašiai atsitinka per trečiąją gundymą: Jam siūlomos karalystės, galia ir garbė. Velnio užmojai siekia pasinaudoti žmogiškomis ambicijomis: jis žada lengvą gyvenimą tam, kuris parpuls prieš jį, parpuls prieš stabus, nors aišku, kad garbinti dera tik Dievą. Mūsų Viešpats grąžina iškreiptos tiesos apie garbinimą prasmę, sakydamas,

jog vienintelis tikrai garbinamas
tegali būti Dievas. Jėzus patvirtina
savo valią tarnauti Dievui: „Eik šalin,
šėtone! Juk parašyta: Viešpatį, savo
Dievą, tegarbink ir Jam vienam
tetarnauk!“²⁸ —

Persiimkime tokia Jėzaus laikysena.
Gyvendamas žemėje Jis visai nesiekė
Jam priklausančios garbės. Nors
turėjo teisę būti laikomas Dievu, Jis
prisiėmė tarno, vergo išvaizdą²⁹.
Krikščionis žino, kad visa šlovė yra
skiriama Dievui, o Jis pats
Evangelijos kilnumo bei didybės
neturi naudoti, siekdamas savo
interesų arba žmogiškų užgaidų.

Mokykimės iš Jėzaus. Visos
žmogiškosios šlovės atmetimas
tobulai dera su Jo unikalios misijos
didybe, kai Jis – mylimasis Dievo
Sūnus – žmonių išgelbėjimui
prisiima žmogišką kūną. Jis vykdo
uždavinį, kuriam su meile ir švelniu
rūpesčiu vadovauja Tėvas: *Filius*

*meus es tu, ego hodie genui te. Postula a me et dabo tibi gentes haereditatem tuam*³⁰ – Tu mano Sūnus, pagimdęs esu tave šiandien. Tik paprašyk, ir kaip paveldą tau atiduosiu tautas.

Krikščionis, sekdamas Kristų ir šlovindamas Dievą, išgirs Viešpaties meilingus paguodos žodžius: „Kas mane myli, tą gelbėsiu; saugosiu jį, nes jis žino mano vardą.“³¹

Jėzus velniui, tamsybių kunigaikščiui, sako „ne“. Ir iškart viskas nušvinta. „Tuomet velnias nuo Jo atsitraukė; štai angelai prisiartino ir Jam tarnavo.“³² Jėzus atlaikė išbandymą ir tai buvo rimtas išbandymas. Šventasis Ambraziejus komentuoja: „Jis nesiėlgė kaip Dievas, naudodamas savo galią. Jeigu Jis taip būtų padaręs, kokia gi nauda iš šio pavyzdžio? Jokios. Kaip žmogus Jis naudojasi tik tomis pačiomis priemonėmis, kaip ir mes.“³³ Velnias su iškreipta intencija citavo Senąjį

Testamentā: „Dievas pasiņus savo angelus, kad apgintu teisuju, kad ir kur šis būtu.“³⁴ — Taču Jēzus atsisako mēģinti savo Tēvu, Jis remiasi tikrā šīs Biblijas išteukos prasme. Ir kaip atlygu už Jo išteikimybē, atējus laikui, Dievas Tēvas siunčia Jam tarnauti pasiuntinius.

Verta apmāstyti šē šētono mūsū Viešpačiui Jēzui Kristui taikomā poveikio būdā: jis remiasi šventuju knygū tekstais, šventvagiškai painiodamas ir išteukpydamas jų prasmē. Jēzus nesileidžia apgaunamas: Žodis, tapēs kūnu, gerai perpranta dieviškāji Žodi, parašytā žmonēms ištegelbēti, o ne juos sutrikdyti. Todēl kiekvienas, susivienijēs su Jēzumi Kristumi per meilē, niekuomet nebus apgautas tu, kurie prisidengia Šventuoju Raštu. Kriššcionys žinos, kad velniui būdinga trikdyti jų sážinē, apgaudinēti remiantis tais pačiais

amžinosios Išminties žodžiais ir
siekiant šviesą paversti tamsybėmis.

Pažvelgę giliau į šį angelų
prisiartinimą prie Jėzaus, geriau
suprasime jų angelišką misiją
visiems žmonėms. Krikščioniškoji
tradicija vaizduoja Angelus Sargus
kaip didžius draugus, Dievo
pasiųstus kiekvienam žmogui, kad
lydėtų juos kelyje. Ir todėl Dievas
kviečia su jais draugauti, kreiptis į
juos pagalbos.

Siūlydama apmąstyti šiuos Kristaus
gyvenimo epizodus, Bažnyčia mums
primena, kad per Gavėnią,
išpažįstant savo nuodėmes, savo
nuosmukį ir poreikį apsivalyti,
atsiranda daug motyvų džiaugtis.
Gavėnia yra laikas tiek stiprybei, tiek
džiaugsmui: turime prisipildyti
narsos, nes Dievo malonės mums
niekada nepristigs. Dievas bus šalia
mūsų ir pasiųs savo angelus kaip
kelionės palydovus, išmintingus

patarėjus, mūsų bendradarbius
visur, kur tik ko nors imsime. *In
manibus portabunt te, ne forte
offendas ad lapidem pedem tuum*³⁵ –
tęsiama psalmė: angelai nešios tave
ant rankų, kad kartais kojos į akmenį
neužsigautum.

Reikia mokėti bendrauti su angelais.
Kreipkis į juos dabar, pasakyk savo
Angelui Sargui, kad šie dvasiniai
Gavėnios vandenys ne tik
paviršutiniškai suvilgys tavo sielą,
bet giliai įsiskverbs į ją, nes tavo
širdis atgailauja. Paprašyk angelų,
kad nuneštų Viešpačiui šį gerą
pasiryžimą, su Dievo malone
išaugantį iš mūsų menkystės, kaip
mėšlyne kartais išauga lelija. *Sancti
Angeli, Custodes nostri: defendite nos
in proelio; ut non pereamus in
tremendo iudicio.*³⁶ Šventieji Angelai
Sargai, ginkite mus kovoje, kad
nežūtume per baisiausiąjį teismą.

Dieviškoji įsūnystė

Kaipgi paaiškinti šią pasitikėjimo kupiną maldą, šį žinojimą, kad nežūsime kovoje? Šis įsitikinimas kyla iš mūsų dieviškosios įsūnystės, kuria nesiliauju gėrėjęsis. Viešpats, per šią Gavėnią prašantis mūsų atsiversti, nėra koks nors tironiškas Šeimininkas arba griežtas ir nepermaldaujamas Teisėjas: Jis yra mūsų Tėvas. Jis kalba apie mūsų nuodėmes, mūsų klaidas, mūsų dosnumo stoką todėl, kad mus iš viso to išvaduotų, kad atvertų mums savo draugystę ir meilę. Mūsų dieviškosios įsūnystės suvokimas daro mūsų atsivertimą džiugų, primena, kad šitaip grįžtame į Tėvo namus.

Dieviškoji įsūnystė yra „Opus Dei“ dvasios pagrindas. Visi žmonės yra Dievo vaikai. Tačiau vaikas gali įvairiai žvelgti į savo tėvą. Turime stengtis būti vaikai, suprantantys, jog Viešpats, mylėdamas mus kaip savo

vaikus, priėmė į savo namus, kad, išlikdami pasaulio sūkuryje, būtume Jo šeimos nariai, kad tai, kas yra Jo, būtų ir mūsų, o kas yra mūsų, būtų ir Jo. O kad išsiugdytume tokį artumo pojūtį bei pasitikėjimą Juo, kaip drąsi mažų vaikų užgaida prašyti tėvo dangaus mėnulio!

Dievo vaikas Viešpatį laiko savo Tėvu. Jis nėra Jam vergiškai ar meilikaujančiai paklusnus, nėra su Juo vien formaliai mandagus, bet greičiau nuoširdus, mylintis ir pasitikintis. Dievas nesipiktina žmonėmis. Jis nenusivilia dėl visų mūsų neištikimybių. Mūsų dangiškasis Tėvas atleidžia bet kokią įžeidimą, kai Jo vaikas vėl sugrįžta pas Jį, kai atgailauja ir prašo atleidimo. Viešpats yra toks geras Tėvas, kad numato mūsų troškimą gauti atleidimą ir pirmas imasi iniciatyvos, ištiesdamas mums savo maloningas rankas.

Supraskite, jog nieko neišgalvojau.
Dangaus Tėvo meilę suvoksime,
prisiminę Dievo Sūnaus duotą
palyginimą. Tai palyginimas apie
sūnų palaidūną³⁷.

„Tėvas pažino jį iš tolo, labai
susigraudino, pribėgo prie jo, puolė
ant kaklo ir pabučiavo.“³⁸ Tai yra
Šventojo Rašto žodžiai. Tėvas sūnų
išbučiavo tūkstančiu bučinių. Argi
galėtų tėvas kaip nors žmogiškiau
išreikšti savo meilę sūnui? Ar jūs
galėtumėte dar vaizdingiau
nupasakoti tėvišką Dievo meilę
žmonėms?

Tad negalime tylėti, kai Dievas
pribėga prie mūsų, ir kartu su
šventuoju Pauliumi sušunkame:
*Abba, Pater!*³⁹ – „Tėve, mano Tėve!“
Būdamas visatos Kūrėjas, Jis nesiekia
skambių titulų ir neverčia kreiptis į Jį
didingai, kaip to reikalautų Jo
viešpatystės statusas. Jis nori, kad
vadintume Jį Tėvu, nori, kad

mēgautumēs šiuo žodžiu, ir kad
mūsų sielos prisipildytų džiaugsmo.

Žmogaus gyvenimas tam tikra
prasme yra nuolatinis grįžimas į
Tėvo namus. Mes grįžtame per
atgailą, per širdies atsivertimą, per
troškimą keistis, per tvirtą
apsisprendimą keisti savo gyvenimą,
pripildyti jį pasiaukojimo bei
atsidavimo veiksmais. Sugrįžtame į
Tėvo namus per Atgailos sakramentą,
kai išpažindami savo nuodėmes
apsivelkame Jėzumi Kristumi ir
tampame Jo broliais, Dievo šeimos
nariais.

Dievas laukia mūsų – kaip tas tėvas iš
palyginimo – ištiestomis rankomis,
nors mes to ir nenusipelnome.
Nesvarbu, kad esame Jam skolingi.
Kaip ir sūnui palaidūnui, mums
tereikia atverti savo širdį, parodyti
savo Tėvo namų židinio ilgesį,
stebėtis ir džiaugtis Dievo dovana –
tuo, kad mus, nepaisydamas mūsų

silpnybių, vadina ir laiko tikrais vaikais.

Koks keistas žmogaus gebėjimas pamiršti net nuostabiausius dalykus, apsiprasti su paslaptimi! Per šią Gavėnią vėl prisiminkime, kad krikščionis negali būti paviršutiniškas. Krikščionis privalo visiškai susivienyti su Dievu, net ir būdamas visiškai paskendęs kasdieniuose darbuose, užsiėmęs bei įsitempęs. Juk jis yra Dievo vaikas.

Dieviškoji įsūnystė yra džiaugsminga tiesa ir drauge guodžianti paslaptis. Ji sklidinai pripildo mūsų dvasinį gyvenimą, parodo, kaip kalbėtis su Dievu, kaip pažinti ir mylėti savo Tėvą danguje. Ji nušviečia viltimi mūsų vidinę kovą ir suteikia mažo vaiko pasitikėjimo paprastumą. Ir dar – būtent todėl, kad esame Dievo vaikai, galime su meile ir nuostaba kontempliuoti visa, kas yra sukurta mūsų Kūrėjo, Dievo Tėvo, rankų.

Šitaip mylėdami pasaulį tampame kontempliatyvūs pasaulio viduje. Gavėnios liturgija primena Adomo nuodėmės pasekmes žmogui. Adomas nepanoro būti geru Dievo sūnumi, jis sukilo. Bet taip pat girdime aidu skambančią *felix culpa* – „laimingoji kaltė“, kurią visa Bažnyčia su džiaugsmu užgiedos per Velyknaktį⁴⁰.

Atėjus laiko pilnatvei, Dievas Tėvas pasiuntė į pasaulį savo vienatinį Sūnų atkurti taikos, kad per Jo įvykdytą žmonijos atpirkimą iš nuodėmės *adoptionem filiorum recipemus*⁴¹ – taptume Dievo vaikais, būtume išlaisvinti iš šios nuodėmės jungo, pajėgtume dalintis dievišku Trejybės artumu. Šitaip šiam naujam žmogui, šiam naujam Dievo vaikų skiepi⁴² suteikta galia išvaduoti kūriniją iš netvarkos ir atkurti ją Kristuje⁴³, visa sutaikiusiame su Dievu⁴⁴.

Taigi atėjo atgailos metas. Tai nėra kažkas neigiama. Gavėnią reikėtų išgyventi su Kristaus atnešta įsūnystės dvasia, pulsuojančia mūsų sieloje⁴⁵. Viešpats kviečia mus prisiartinti prie Jo, būti tokiems, kaip Jis: „Būkite Dievo sekėjai, kaip Jo mylimi vaikai.“⁴⁶ Nuolankiai, bet uoliai bendradarbiaukite dėl dieviško tikslo: pataisykite, kas sulaužyta, išgelbėkite, kas prarasta, sutvarkykite tai, ką nuodėmingas žmogus sujaukė, veskite į tikslą paklydusį, atkurkite visos kūrinijos dievišką harmoniją.

Kartais Gavėnios liturgija skamba kiek tragiškai, nes pabrėžia žmogaus nusigręžimo nuo Dievo padarinius. Tačiau šis skambesys nėra paskutinis žodis. Paskutinį žodį taria Dievas, skelbiantis Jo gelbstinčią ir gailestingą meilę; todėl tas žodis yra mūsų dieviškosios įsūnystės žodis. Tad šiandien drauge su šventuoju Jonu jums kartoju: „Žiūrėkite, kokia

meile apdovanojo mus Tēvas: mes vadinamēs Dievo vaikai – ir esame!“⁴⁷ Dievo vaikai, Žodžio, tapusio kūnu, vaikai – To, apie kurį buvo sakoma: „Jame buvo gyvybē ir ta gyvybē buvo žmonių šviesa.“⁴⁸ Šviesos vaikai, šviesos broliai – štai kas esame. Mes nešiojamēs savyje tą vienintelę liepsnā, galinčią uždegti mūsų žmogiškas širdis.

Tuoj baigiu kalbėti, o toliau Mišiose kiekvienas turėtų apmąstyti, ko iš jo prašo Dievas, kokių pasiryžimų tikisi, kokiems konkretiems žingsniams ragina Jo malonė. Aptikę savyje šių antgamtinių ir žmogiškų paskatų atsiduoti ir tęsti kovą, prisiminkite, kad mūsų pavyzdys yra Jėzus Kristus. Jis, būdamas Dievas, leidosi gundomas, todėl ir mes gundomi turime nenusiminti ir būti tikri dėl pergalės. Juk Dievas nepralaimi mūšių. Jeigu būsime vienybėje su Juo, niekada nepralaimėsime kovos. Priešingai, galėsime vadintis

nugalėtojais – gerais Dievo vaikais. Ir iš tiesų tokie būti.

Gyvenkime viskuo patenkinti. Aš pats esu patenkintas, nors – peržvelgęs savo gyvenimą ir patikrinęs sąžinę, kaip ir derėtų per Gavėnios laiką – neturėčiau toks būti. Tačiau vis viena jaučiuosi laimingas, nes suvokių, kad Viešpats vėl ieško manęs, kad Jis yra mano Tėvas. Žinau, jog, malonės apšviesti ir jos padedami, pamatysime, kokius dalykus reikia sudeginti – ir juos sudeginsime; kokius dalykus reikia išrauti su šaknimis – ir juos išrausime; kokius dalykus reikia atiduoti Dievui – ir juos atiduosime.

Tai nėra lengva. Bet turime aiškų vadovą, be kurio iš tiesų nei galime, nei turime teisę gyventi. Esame Dievo mylimi ir leiskime Šventajai Dvasiai veikti mumyse, kad išgrynintų mus taip, jog galėtume apkabinti Dievo Sūnų ant kryžiaus ir

prisikelti su Juo, nes kryžiuje glūdi
prisikėlimo džiaugsmo šaknys.

Marija, mūsų Motina, *auxilium
christianorum, refugium peccatorum*
– krikščionių pagalba, nusidėjėlių
paguoda, užtark prieš savo Sūnų, kad
Jis atsiųstų mums Šventąją Dvasią,
kad pažadintų mūsų širdyse ryžtą
žengti pirmyn tvirtu ir ryžtingu
žingsniu, kad padėtų sielos gilumoje
išgirsti tą šauksmą, kadaise
apraminusį vieno pirmųjų
krikščionių kankinystės kančias: *veni
ad Patrem*⁴⁹ – ateik, grįžk pas tavęs
laukiantį Tėvą.

1 Ps 90[91], 15 (įžanginė Mišių
giesmė).

2 Ps 50[51], 19.

3 Ps 90[91], 15 (įžanginė Mišių
giesmė).

4 Ps 90[91], 1 (įžanginė Mišių
giesmė).

5 Jn 3, 30.

6 Gal 2, 20.

7 Šv. Augustinas, Sermo 169, 15 (PL 38, 926).

8 Lk 9, 23 [žodžio kasdien nėra Naujojo Testamento 1998 m. vertime, tačiau jis yra Vulgatoje, kuria naudojosi Šv. Chosemarija].

9 Šv. Jeronimas, Epistola 121, 3 (PL 22, 1013).

10 Ef 5, 8–10.

11 2 Kor 6, 1 (pirmasis Mišių skaitinys).

12 Gal 6, 7.

13 2 Kor 6, 2 (pirmasis Mišių skaitinys).

14 Iz 43, 1.

15 2 Kor 6, 2 (pirmasis Mišių skaitinys).

16 1 Sam 3, 6.

17 Mt 22, 37.

18 Šv. Augustinas, Sermo 34, 4, 7 (PL 38, 212).

19 2 Kor 6, 4 (pirmasis Mišių skaitinys).

20 2 Kor 6, 4–7.

21 Žr. Mt 4, 1–11.

22 Žr. Žyd 4, 15.

23 Žr. Jn 2, 1–11.

24 Žr. Mk 6, 33–46.

25 Žr. Mt 27, 55.

26 Žr. Jn 4, 4 ir toliau.

27 Žr. Lk 8, 23.

28 Mt 4, 10.

29 Žr. Fil 2, 6–7.

30 Ps 2, 7–8.

31 Ps 90[91], 14 (Mišių atliepiamoji psalmė).

32 Mt 4, 11.

33 Šv. Ambraziejus, Expositio Evangelii secundum Lucam, 1, 4, 20 (PL 15, 1525).

34 Ps 90[91], 11 (Mišių atliepiamoji psalmė).

35 Ps 90[91], 12 (Mišių atliepiamoji psalmė).

36 Romos Mišiolas, Viena iš liturginės šventės maldų skirtų šventajam Mykolui.

37 Žr. Lk 15, 11 ir toliau.

38 Lk 15, 20.

39 Rom 8, 15.

40 Romos Mišiolas, Velykinis
šlovinimas.

41 Gal 4, 5: „...mes įgytume
įvaikystę“.

42 Žr. Rom 6, 4–5.

43 Žr. Ef 1, 5–10.

44 Žr. Kol 1, 20.

45 Žr. Gal 4, 6.

46 Ef 5, 1.

47 1 Jn 3, 1.

48 Jn 1, 4.

49 Šv. Ignotas Antiochietis, Epistola
ad Romanos, 7, 2 (PG 5, 694).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/dievo-vaiku-atsivertimas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/dievo-vaiku-atsivertimas/)
(2026-03-21)